

Kancelária Rady pre mediálne služby

Pracovný materiál Kancelárie Rady na zasadnutie Rady pre mediálne služby dňa 11. 9. 2024

Predmet: Odvolanie proti rozhodnutiu Rady č. RL/58/2023
Účastník konania: Slovenská televízia a rozhlas
Správny orgán: Rada pre mediálne služby

Dátum: 3. 9. 2024
Prílohy: Rozhodnutie č. RL/58/2023
Odvolanie

NÁVRH UZNESENIA:

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“) v pléne ako príslušný odvolací orgán podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“), v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) vo veci odvolania účastníka konania Slovenská televízia a rozhlas, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 56 398 255, proti rozhodnutiu Rady č. RL/58/2023 zo dňa 20. 12. 2023, podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) odvolanie účastníka konania

zamietá

a rozhodnutie Rady č. RL/58/2023 zo dňa 20. 12. 2023 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“)

potvrďuje.

Úloha:

Kancelária Rady vyhotoví rozhodnutie a zašle ho podávateľovi odvolania.

T: 11. 10. 2024

Z: ReO

* * *

Podľa § 8 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Aktuálna publicistika je program tematicky spätý so spravodajstvom, ktorý obsahuje komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam alebo názory politikov na jednotlivé témy.“

Podľa § 25 zákona č. 264/2022 Z. z. Prístup verejnosti k pluralitným, objektívnym a nestranným informáciám: *Vysielať, ktorý nepodlieha samoregulačnému mechanizmu zapísanému do evidencie podľa tohto zákona, regulujúcemu aj oblasť všestrannosti informácií, názorovej plurality a objektívnosti a nestrannosti programov, je povinný*

a) zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby,
b) zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a programov aktuálnej publicistiky; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z.: „Rada rozhoduje v pléne, ak rozhoduje a) o odvolaní“

* * *

Rada na svojom zasadnutí dňa 6. 7. 2023 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči vysielateľovi Rozhlas a televízia Slovenska vo veci možného porušenia **§ 25 písm. b)** zákona č. 264/2022 Z. z. v súvislosti s tým, že vo vysielaní televíznej programovej služby Jednotka odvysielal dňa 4. 5. 2023 o cca 20:09 hod. program *Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera*, ktorým mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti programu aktuálnej publicistiky.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo Rozhlasu a televízii Slovenska doručené dňa 31. 8. 2023, na základe čoho začalo správne konanie č. REO-RPMS/2023/01138. Rozhlas a televízia Slovenska bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol Rozhlas a televízia Slovenska upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania

boli aj záznam vysielania programu *Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera* odvysielaného na programovej službe Jednotka dňa 4. 5. 2023 o cca 20:09 hod. a prepis/popis skutkového stavu.

Dňa 11. 9. 2023 e-mailom a následne dňa 18. 9. 2023 listovou zásielkou bolo Rade doručené vyjadrenie Rozhlasu a televízie Slovenska k predmetu správneho konania.

Podkladmi pre rozhodnutie boli: záznam vysielania programu *Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera* odvysielaného na programovej službe Jednotka dňa 4. 5. 2023 o cca 20:09 hod., prepis/popis skutkového stavu k správne konaniu č. REO-RPMS/2023/01138 a vyjadrenie Rozhlasu a televízie Slovenska.

Po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi v správnom konaní č. REO-RPMS/2023/01138 Rada vydala dňa 20. 12. 2023 rozhodnutie č. RL/58/2023.

V uvedenom rozhodnutí Rada rozhodla, že vysielateľ Rozhlas a televízia Slovenska porušil povinnosť ustanovenú v § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. tým, že na programovej službe Jednotka odvysielal dňa 4. 5. 2023 o cca 20:09 hod. program *Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera*, ktorý bol tematicky spätý so spravodajstvom a obsahoval výroky jednostranne prezentujúce politické názory v tom čase dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera smerujúce voči viacerým predstaviteľom vtedajšej koalície aj opozície, menovite Robertovi Ficovi, Igorovi Matovičovi a Richardovi Sulíkovi, ako aj voči možnosti vymenovania úradníckej vlády, ktorá by údajne bola neskúsená, a to bez akéhokoľvek úsilia vysielateľa o vyváženie, spresnenie či zaradenie uvedených názorov do širšieho kontextu, čím došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti programu aktuálnej publicistiky, za čo mu Rada uložila sankciu upozornenie na porušenie zákona.

Toto rozhodnutie bolo Rozhlasu a televízií Slovenska doručené dňa 14. 2. 2024.

Voči uvedenému rozhodnutiu Rady č. RL/58/2023 bolo prípustné odvolanie podľa § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. Rozhlas a televízia Slovenska v zákonnej lehote podal voči uvedenému rozhodnutiu Rady odvolanie. Odvolanie bolo doručené dňa 26. 2. 2024 e-mailom a následne 29. 2. 2024 poštou.

* * *

Podľa § 225 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.: „*Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje správny poriadok okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 9 ods. 2, § 49, § 57, § 61 až 68 správneho poriadku.*“

Rada je teda v správnych konaniach povinná postupovať podľa zákona č. 71/1967 Zb., čiže podľa správneho poriadku. Vo vyššie uvedenom ustanovení sú zároveň vylúčené niektoré ustanovenia správneho poriadku, ktoré sa na konanie Rady nevzťahujú. Z toho vyplýva, že ostatné ustanovenia správneho poriadku sa na konanie vzťahujú a Rada musí postupovať v súlade s nimi. Správny poriadok sa podľa § 1 ods. 1 vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, čo je aj prípad konaní vedených Radou.

Podľa § 225 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z.: „*Ak tento zákon neustanovuje inak, voči prvostupňovému rozhodnutiu regulátora sa možno odvolať.*“

V prípade porušenia povinnosti ustanovenej v § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. tento zákon neustanovuje inak, a preto bolo možné podať odvolanie proti rozhodnutiu Rady č. RL/58/2023 podľa § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb.

Podľa § 54 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. sa odvolanie podáva na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, čiže v tomto prípade Rade. Odvolacím orgánom je v tomto prípade plénum Rady podľa § 112 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Podľa § 59 ods. 1 až 3 zákona č. 71/1967 Zb.:

„(1) *Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.*

(2) *Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.*

(3) *Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správne orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.“*

Odvolací orgán môže za podmienok ustanovených v zákone dospieť k týmto záverom:

a) odvolanie zamietne pre neprípustnosť alebo preto, lebo bolo podané oneskorene. V tomto prípade odvolací orgán prvostupňové rozhodnutie nepotvrdzuje;

b) odvolanie zamietne pre bezdôvodnosť a prvostupňové rozhodnutie potvrdí; tento postup prichádza do úvahy v prípadoch, keď odvolací orgán nezistí také nedostatky, pre ktoré by bolo treba považovať prvostupňové rozhodnutie za nezákonné, resp. nesprávne, a preto neprichádza do úvahy jeho zmena alebo zrušenie;

c) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zruší. K takémuto postupu dochádza vtedy, ak je rozhodnutie nezákonné a vo veci netreba ďalej konať. Ide o prípady, keď pre rozpor s právnymi predpismi rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané. Za takýto rozpor sa považujú uloženie povinnosti alebo udelenie práva v rozpore s objektívnym právom (napr. uloženie pokuty za priestupok, hoci nebolo spoľahlivo preukázané, že sa skutok stal);

d) odvolaniu vyhovie, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti na nové konanie a rozhodnutie; tento postup prichádza do úvahy, ak boli zistené podstatné procesné vady a rozsah zisťovania skutkového stavu vyžaduje, aby ho vykonal správny orgán prvého stupňa a na základe nových zistení opätovne rozhodol vo veci. Pôjde najmä o prípady, keď treba vykonať príslušné procesné úkony na mieste, vypočuť svedkov s pobytom v obvode orgánu prvého stupňa a pod. Takýto postup je odôvodnený predovšetkým otázkami procesnej ekonomie (náhrady cestovných nákladov, rýchlosť konania a pod.). Dôležitým je aj fakt, že proti novému rozhodnutiu vo veci má účastník opätovne možnosť sa odvolať. Takýto postup by v prípade meritórneho druhostupňového rozhodnutia nemal;

e) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zmení; k zmene rozhodnutia dôjde spravidla vtedy, ak bol skutkový základ zistený správne, ale prvostupňový orgán nesprávne aplikoval hmotnoprávny predpis, prípadne ak rozsah došetrenia nepresahuje možnosti druhostupňového orgánu. Pri zmene rozhodnutia môže ísť buď o čiastočnú zmenu, alebo o úplnú zmenu (v tomto prípade odvolací orgán svojím rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu nahradí svojím rozhodnutím). Pri zmene rozhodnutia môže odvolací orgán zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti.¹

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že dňa 1. 7. 2024 nadobudol účinnosť zákon č. 157/2024 Z. z. o Slovenskej televízii a rozhlase a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 157/2024 Z. z.“), ktorým bola zrušená Rozhlas a televízia Slovenska a ktorým bola zriadená Slovenská televízia a rozhlas (ďalej aj „účastník konania“) ako verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá okrem iného poskytuje službu verejnosti v oblasti televízneho vysielania a rozhlasového vysielania. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 157/2024 Z. z. „Rozhlas a televízia Slovenska zriadená podľa doterajších predpisov sa ku dňu účinnosti tohto zákona zrušuje. Slovenská televízia a rozhlas sa ku dňu účinnosti tohto zákona stáva právnym nástupcom Rozhlasu a televízie Slovenska a preberá všetky jeho práva a povinnosti ku dňu účinnosti tohto zákona.“

¹ Sobihard, Jozef - Zákon o správnom konaní (Správny poriadok) – komentár (Iura Edition), 2012

V zmysle rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa prechodu deliktuálnej zodpovednosti pri právnických osobách (napr. rozhodnutia sp. zn. 1Sžpu/2/2008 zo dňa 26. 10. 2010 alebo sp. zn. 4Sž/10/2012 zo dňa 18. 09. 2012), v prípade administratívneho trestania prechádza deliktuálna spôsobilosť zo subjektu právneho predchodcu na subjekt právneho nástupcu za podmienky, že nástupnícky subjekt pokračuje v aktivitách právneho predchodcu (že prevzal jeho materiálne a ľudské zdroje a ktorý pokračuje v jeho celkovej predchádzajúcej aktivite) a subjekt právneho predchodcu zanikol. Subjekt Slovenská televízia a rozhlas nepochybne komplexne pokračuje vo všetkých aktivitách svojho právneho predchodcu Rozhlas a televízia Slovenska. Právny predchodca subjektu Slovenská televízia a rozhlas, ktorým bol subjekt Rozhlas a televízia Slovenska, zanikol dňa 1. 7. 2024, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 157/2024 Z. z. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti a právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v označených rozhodnutiach prípadná deliktuálna zodpovednosť za spáchanie prejednávaného správneho deliktu prešla zo subjektu Rozhlas a televízia Slovenska na subjekt Slovenská televízia a rozhlas.

Vzhľadom na uvedené preto Kancelária Rady pristúpila k posúdeniu odvolania účastníka konania.

* * *

Účastník konania vo svojom odvolaní uvádza: „V zmysle ustanovenia § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. vysielateľ poskytuje štátnemu orgánu len vysielací čas v svojej programovej službe. V takomto prípade vysielateľ nevytvára na základe svojho redakčného rozhodnutia vlastný komunikát, za ktorý by niesol resp. mohol niesť redakčnú zodpovednosť v zmysle § 10 zákona č. 264/2022 Z. z. Práve z tohto dôvodu je v ustanovení § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. výslovne ustanovené, že poskytovateľ obsahovej služby (tzn. vysielateľ) nezodpovedá za obsah uverejneného oznámenia v naliehavom verejnom záujme, obsah komunikátu, ktorého uverejnenie nariadil orgán verejnej moci, obsah komunikátu tretej osoby, ktorého uverejnením sa plní povinnosť uložená zákonom ani za obsah informácie, ktorú poskytol ústavný činiteľ.“

Účastník konania v správnom konaní listinným dôkazom preukázal, že bol štátnym orgánom požiadaný o poskytnutie vysielacieho času na odvysielanie komunikátu podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. a § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. účastník konania nevytvoril komunikát s názvom *Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera*, ale poskytnutím vysielacieho času na jeho odvysielanie len plnil svoju zákonnú povinnosť, za splnenie ktorej ho nie je možné sankcionovať.

Prvostupňový správny orgán však v rozpore so skutkovým stavom a zákonom určil zodpovednosť účastníka konania a uložil mu sankciu za obsah komunikátu, za ktorý účastník konania nenesie redakčnú zodpovednosť.

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol „Je preto podľa Rady nevyhnutné, aby vysielateľ pri požiadaní o poskytnutie vysielacieho času štátnym orgánom mal možnosť vyhodnotiť naliehavosť verejného záujmu, a to najmä z dôvodu, aby sa predišlo zneužívaniu tohto inštitútu štátnymi orgánmi.“

Aj keď je účastníkovi konania sympatická snaha prvostupňového správneho orgánu o vytvorenie priestoru pre vysielateľov, v rámci ktorého by mohli rozhodovať o tom, či vysielací čas v zmysle ustanovenia § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. štátnemu orgánu poskytnú alebo nie, tak pri rešpektovaní platných právnych noriem a princípov právneho štátu, je nevyhnutné takúto úvahu prvostupňového správneho orgánu ako zjavne svojvoľnú odmietnuť.

V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že ustanovenie § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. nedáva vysielateľovi oprávnenie rozhodovať o tom, či vysielací čas poskytne alebo nie. Zákon jasne stanovuje vysielateľovi povinnosť poskytnúť v takomto prípade vysielací čas, pričom

nesplnenie tejto povinnosti je zo zákona sankcionované formou upozornenia na porušenie zákona alebo pokutou. Oprávnenie vysielateľa posudzovať, či má alebo nemá splniť povinnosť podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., by s ohľadom na skutočnosť, že za jej nesplnenie hrozí zo strany štátu sankčný postih, bolo len domnelé.

Záver prvostupňového správneho orgánu, že vysielateľ by mal vyhodnotiť naliehavosť verejného záujmu, aby sa predišlo zneužívaniu tohto inštitútu štátnymi orgánmi je materiálne ako aj právne nevykonateľný.

Štátnym orgánom príslušné zákony zverujú práva a povinnosti v jednotlivých oblastiach výkonu štátnej správy. Zároveň za zverenú oblasť štátnej správy nesú tieto štátne orgány zodpovednosť. Ak štátny orgán požiada o poskytnutie vysielacieho času podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., tak takýto úkon realizuje v rámci výkonu zverenej štátnej správy. Výlučne preto štátny orgán musí posúdiť, či obsah komunikátu, na ktorého odvysielanie žiada vysielací čas, je pre plnenie jeho zákonných oprávnení a povinností v príslušnej oblasti štátnej správy z hľadiska verejného záujmu naliehavý.

Je absurdné, aby vysielateľ, ktorý nevykonáva štátnu správu a nenesie zodpovednosť za výkon štátnej správy, rozhodoval o tom, či z hľadiska výkonu štátnej správy v príslušnej oblasti je daný naliehavý verejný záujem na odvysielaní príslušného komunikátu. Ak by sme s takýmto názorom prvostupňového správneho orgánu súhlasili, tak potom by vysielateľ v prípade, ak by príslušný štátny orgán požiadal o poskytnutie vysielacieho času na odvysielanie komunikátu napríklad o úniku látok do vodného toku, musel sám skúmať aké látky a v akom množstve unikajú do vodného toku, aké je využívanie vody z daného vodného toku a na základe takýchto informácií by musel vyhodnotiť, či daný únik predstavuje ohrozenie zdravia či života, aby vôbec mohol rozhodnúť o tom, či existuje naliehavý verejný záujem na poskytnutí vysielacieho času na odvysielanie daného komunikátu. Pre takúto činnosť však vysielateľ (na rozdiel od príslušného štátneho orgánu) nedisponuje odbornými ani technickými kapacitami.

Z hľadiska princípov právneho štátu je problematický názor prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého by vysielateľ mal rozhodovať o existencii alebo neexistencii naliehavého verejného záujmu z dôvodu, aby sa tým „predišlo zneužívaniu tohto inštitútu štátnymi orgánmi“.

Ako účastník konania už uviedol vyššie, výkon oprávnenia štátneho orgánu požiadať o poskytnutie vysielacieho času v zmysle § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. je realizovaný v rámci výkonu štátnej správy (štátnej moci). O tom, či zo strany štátneho orgánu nejde pri využití predmetného oprávnenia o exces pri výkone štátnej správy (štátnej moci) nemôže v právnom štáte svojvoľne rozhodovať vysielateľ. Naopak, vysielateľ, ako konštatoval Ústavný súd SR napríklad v náleze z 18.10.2010 sp. zn. IV. ÚS 107/2010, má právo spoľahnúť sa na to, že „štátny orgán voči nemu koná v súlade s ústavou a zákonom, pričom nemôže znášať negatívne dôsledky preto, že tak štátny orgán nekoná“.

Orgánom, ktorý vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy (tzn. aj štátnymi orgánmi), je v zmysle § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov prokuratúra. Ak by štátny orgán zneužíval oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., tak v rámci dozoru nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy má voči takémuto postupu oprávnenie zasiahnuť prokuratúra, ako zákonom na to určený orgán štátu a nie vysielateľ.

Vysielateľ by teoreticky mohol voči uplatneniu si oprávnenia na poskytnutie vysielacieho času podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. využiť len príslušný právny nástroj, ktorým je žaloba voči inému zásahu orgánu verejnej správy. Tento nástroj však s ohľadom na procesný postup jeho uplatňovania by fakticky priniesol riešenie už len ex post a nie v relevantnom čase.

Podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov „Hlavná činnosť Rozhlasu a televízie Slovenska je poskytovanie potrebného vysielacieho času štátnym orgánom na výzvy v krízových situáciách a na iné dôležité oznámenia určené verejnosti.“

Podľa § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. „Poskytovateľ obsahovej služby nezodpovedá ani za obsah uverejneného oznámenia v naliehavom verejnom záujme, obsah komunikátu, ktorého uverejnenie nariadil orgán verejnej moci, obsah komunikátu tretej osoby, ktorého uverejnením sa plní povinnosť uložená zákonom, obsah informácie, ktorú poskytol ústavný činiteľ, rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená orgánom verejnej moci alebo právnická osoba zriadená zákonom, a za obsah uverejnený podľa § 212 a 213.“

Účastník konania už vo svojom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania zo 07.09.2023 uviedol, že v danom prípade štátny orgán požiadal o poskytnutie vysielacieho času nie len podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., ale aj podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., v zmysle ktorého má účastník konania v rámci svojej hlavnej činnosti povinnosť poskytovať potrebný vysielací čas štátnym orgánom na výzvy v krízových situáciách a na iné dôležité oznámenia určené verejnosti.

Z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. je zrejmé, že v prípade účastníka konania ako verejnoprávneho vysielateľa je rozsah povinnosti poskytnúť vysielací čas štátnym orgánom formulovaný širšie než vyplýva z ustanovenia § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 z. z. Podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. má totiž účastník konania povinnosť poskytnúť vysielací čas nie len v krízových situáciách, ale aj na iné dôležité oznámenia určené verejnosti.

Čo je dôležitým oznámením určeným verejnosti zákon č. 532/2010 Z. z. nedefinuje. Hoci v danom prípade ide o dosť všeobecný (neurčitý) pojem, tak zákon nepriznáva účastníkovi konania oprávnenie posudzovať, či oznámenie, pre odvysielanie ktorého požaduje štátny orgán vysielací čas, je dôležité alebo nedôležité. Účastník konania teda ani podľa tejto právnej úpravy nemá oprávnenie svojvoľne rozhodovať o tom, či na odvysielanie komunikátu štátneho orgánu podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. poskytne alebo neposkytne vysielací čas. Je to logické, keďže v opačnom prípade by sa účastník konania dostal do pozície, že má rozhodovať o spôsobe výkonu práv a povinnosti štátneho orgánu pri výkone štátnej správy (štátnej moci), čo by bolo v rozpore s postavením účastníka konania ako verejnoprávnej inštitúcie. K zdôvodneniu, prečo takéto oprávnenie účastník konania nemá, platí argumentácia obsiahnutá v bodoch 2.3 a 2.4 tohto odvolania.

Pokiaľ ide o zodpovednosť za obsah oznámení, na ktoré poskytuje účastník konania vysielací čas štátnym orgánom podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., tak aj na tieto prípady sa vzťahuje ustanovenie § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z., podľa ktorého za obsah takýchto oznámení nenesie účastník konania zodpovednosť.

Prvostupňový správny orgán nielenže vôbec nezohľadnil skutočnosť, že poskytnutie vysielacieho času v predmetnom prípade bolo realizovaním zákonnej povinnosti vyplývajúcej aj z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., ale sa touto námietkou účastníka konania v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Týmto svojim postupom zaťažil odvolaním napadnuté rozhodnutie nezákonnosťou spočívajúcou v rozpore nie len s hmotným právom, ale aj s procesným právom. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. má správny orgán povinnosť v odôvodnení rozhodnutia uviesť, „ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.“

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec neuviedol, ako sa vyrovnal s námietkou účastníka konania týkajúcou sa aplikácie ustanovenia § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., v dôsledku čoho je odvolaním napadnuté rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľné.

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol „Rada preto skonštatovala, že pre odvysielanie namietaného prejavu E. Hegera jednak neexistoval naliehavý verejný záujem a rovnako samotný nemal dôležitý a neodkladný charakter podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z.“.

Účastník konania má za to, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vo veci prekročil aj svoje zákonné oprávnenia a pôsobnosť, keď sám posudzoval, či pre odvysielanie predmetného komunikátu existoval naliehavý verejný záujem.

Ako účastník konania uviedol v bode 2.3 tohto odvolania, štátny orgán realizuje žiadosť o poskytnutie vysielacieho času v zmysle § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. ako súčasť výkonu štátnej správy (štátnej moci) v oblasti jeho pôsobnosti. Štátny orgán preto sám musí posúdiť, či obsah komunikátu, na odvysielanie ktorého žiada vysielací čas, je pre plnenie jeho zákonných oprávnení a povinností v príslušnej oblasti štátnej správy z hľadiska verejného záujmu naliehavý. Uvedený právny názor platí aj pre posúdenie dôležitosti oznamu pri žiadosti o poskytnutie vysielacieho času v zmysle § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z.

Prvostupňový správny orgán vykonáva v zmysle § 109 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. štátnu správu len v oblasti vysielania, retransmisie, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie, poskytovania platforiem na zdieľanie obsahu, poskytovania služieb multimodálneho prístupu, vydávania periodických publikácií, prevádzkovania spravodajských webových portálov a poskytovania agentúrneho servisu.

Keďže prvostupňový správny orgán môže v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky ako štátny orgán konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, neprináleží mu rozhodovať o spôsobe výkonu práv a povinností iných štátnych orgánov v oblasti ich pôsobnosti resp. posudzovať odborné otázky spadajúce do pôsobnosti iných štátnych orgánov.

To, či komunikát odvysielaný v zmysle § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. resp. § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. má atribúty naliehavého verejného záujmu, dôležitosti alebo neodkladnosti, sa musí posudzovať z hľadiska výkonu štátnej správy v oblasti, v ktorej má pôsobnosť štátny orgán, ktorý o poskytnutie vysielacieho času žiada. Ak by napríklad štátny orgán vykonávajúci štátnu správu na úseku civilnej ochrany požiadal o poskytnutie vysielacieho času na odvysielanie oznámenia v zmysle § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. resp. § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., tak to, či takéto oznámenie spĺňa atribúty naliehavého verejného záujmu, dôležitosti alebo naliehavosti, možno posudzovať výlučne z hľadiska plnenia povinností tohto štátneho orgánu na úseku civilnej ochrany. Takéto vyhodnotenie zároveň môže spraviť len štátny orgán, ktorý vykonáva štátnu správu na úseku civilnej ochrany a zodpovedá za tento úsek štátnej správy.

Tým, že prvostupňový správny orgán rozhodoval o tom, či odvysielanie oznámenia iného štátneho orgánu bolo v naliehavom verejnom záujme, resp. bolo dôležité alebo naliehavé, prekročil rámec svojej pôsobnosti vymedzený § 109 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Skutočnosť, že prvostupňový správny orgán prekročil svoju pôsobnosť tým, že sám posudzoval, či pre odvysielanie predmetného komunikátu existoval naliehavý verejný záujem, nepriamo potvrdil aj sám prvostupňový správny orgán, keď v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia uviedol, že „predmetom posudzovania Rady nie je v tomto správnom konaní skúmanie pravdivosti

prezentovaných skutočnosti, keďže právomocou regulátora nie je skúmať pravdivosť či nepravdivosť odvysielaných informácií. Riešenie takejto spornej situácie prislúcha všeobecným súdom.“

Ak v pôsobnosti prvostupňového správneho orgánu nie je skúmanie pravdivosti či nepravdivosti skutočností prezentovaných v predmetnom komunikáte, tak ako potom môže vôbec posudzovať existenciu naliehavého verejného záujmu, či dôležitosť alebo neodkladnosť?

S výnimkou prípadov, keď priamo zákon umožňuje používanie legendy, je totiž pravdivosť jedným z predpokladov existencie atribútov naliehavého verejného záujmu, dôležitosť alebo neodkladnosť pre odvysielanie komunikátu v zmysle § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Ako teda môže prvostupňový správny orgán na jednej strane sám posudzovať otázku existencie naliehavého verejného záujmu, dôležitosť alebo neodkladnosť obsahu komunikátu, pre ktorý požaduje štátny orgán vysielať čas a na druhej strane súčasne tvrdiť, že nemá právomoc skúmať pravdivosť informácií v ňom obsiahnutých, čo je jeden zo základných parametrov determinujúci existenciu naliehavého verejného záujmu, dôležitosť alebo neodkladnosť?

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol „Rada preto skonštatovala, že pre odvysielanie namietaného prejavu E. Hegera jednak neexistoval naliehavý verejný záujem a rovnako oznam samotný nemal dôležitý a neodkladný charakter podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. V takom prípade by zároveň nemalo byť možné na posudzovaný obsah aplikovať § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. a vysielať teda zodpovedá za odvysielaný obsah.“

Týmto výrokom prvostupňový správny orgán fakticky rozhodol o tom, že v danom prípade išlo zo strany štátneho orgánu o zneužitie inštitútu podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Aj s ohľadom na túto skutočnosť je odvolaním napadnuté rozhodnutie bizarné a absurdné, keďže za zneužitie inštitútu podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. zo strany štátneho orgánu, je sankcionovaný účastník konania (tzn. iný subjekt než ten, kto daný inštitút zneužil).

Takéto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je v rozpore aj s dlhoročne ustáleným právnym záverom formovaným judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavným súdom Slovenskej republiky, podľa ktorého médiá (novinári) nenesú zodpovednosť za informácie, ktoré poskytujú orgány verejnej moci. Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v náleze z 18.10.2010 sp. zn. IV. ÚS 107/2010 uviedol „Novinári (vydavateľ) nemôžu podľa názoru ústavného súdu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Je naopak na orgánoch štátu, aby zväzili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi. Uvedený záver má oporu aj v doterajšej judikatúre ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že každý sa má právo spoľahnúť (dôvera v právo) na to, že štátny orgán voči nemu koná v súlade s ústavou a zákonom, pričom nemôže znášať negatívne dôsledky preto, že tak štátny orgán nekoná.“

Navyše ani názor prvostupňového správneho orgánu, že nie je možné aplikovať ustanovenie § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z., keďže podľa jeho názoru neexistoval pre odvysielanie namietaného prejavu naliehavý verejný záujem a oznam samotný nemal dôležitý a neodkladný charakter podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., nemá oporu v právnej úprave.

Ustanovenie § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. nie je formulované tak, že zbavuje vysielaťľa zodpovednosti len za tie komunikáty, na ktorých vysielať bol poskytnutý vysielať čas podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Predmetné ustanovenie vymedzuje oveľa širší okruh komunikátov, za ktoré vysielať nenesie zodpovednosť.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. je vysielaťľ zbavený zodpovednosti za všetky (i) obsahy uverejneného oznámenia v naliehavom verejnom záujme, (ii) obsahy komunikátov, ktorých uverejnenie nariadil orgán verejnej moci, (iii) obsahy komunikátov tretích osôb, ktorých uverejnením sa

plní povinnosť uložená zákonom, (iv) obsahy informácií, ktoré poskytlí ústavní činitelia, rozpočtové organizácie alebo príspevkové organizácie zriadené orgánmi verejnej moci alebo právnické osoby zriadené zákonom ako aj za (v) obsahy uverejnené podľa § 212 a 213.

S ohľadom na znenie ustanovenia § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. je účastník konania zbavený zodpovednosti aj za výzvy a oznámenia, na ktoré bol povinný poskytnúť vysielací čas v zmysle § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z.

Osobitne je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že podľa ustanovenia § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. vysielateľ nezodpovedá ani za informácie, ktoré poskytol ústavný činiteľ.

Obsahom namietaného komunikátu boli čisto informácie, ktoré uvádzal dočasne poverený predseda vlády SR. Dočasne poverený predseda vlády SR je v zmysle čl. 110 a 115 ústavy Slovenskej republiky ústavným činiteľom. Tento komunikát nebol vytvorený účastníkom konania a účastník konania nemal ani možnosť a oprávnenie zasahovať do jeho obsahu.

V namietanom prípade išlo teda o komunikát, ktorý obsahoval výlučne informácie poskytnuté ústavným činiteľom a preto účastník konania aj z tohto dôvodu nenesie v zmysle § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. zodpovednosť za jeho obsah.

Prvostupňový správny orgán tiež nesprávne kvalifikoval komunikát s názvom „Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera“ ako program aktuálnej publicistiky.

Podľa účastníka konania predmetný komunikát nie je možné klasifikovať ako program, a to z dôvodu, že ustanovenie § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. takéto komunikáty osobitne klasifikuje ako oznam, výzvu, rozhodnutie či informáciu. Ide teda o iný právny inštitút než je program v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Obdobne aj v ustanovení § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. sú takéto komunikáty klasifikované ako výzva v krízovej situácii alebo iné dôležité oznámenie určené verejnosti a nie ako program.

Účastník konania nevytvára oznam, výzvu, rozhodnutie, informáciu či oznámenie v zmysle § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. resp. § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., ale na základe zákonnej povinnosti len poskytuje na ich odvysielanie vysielací čas. Z tohto dôvodu sa na obsah takýchto komunikátov nevzťahuje ani redakčná zodpovednosť v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Podľa Slovníka cudzích slov (akademický), 2. doplnené a prepracované vyd. [spracoval kolektív autorov pod vedením V. Petráčkovej a J. Krausa. Preklad Ľ. Balážová, J. Bosák, J. Genzor, 1. Ripka, J. Skladaná. Ed. Ľ. Balážová - J. Bosák. Bratislava: Slovenské pedagogické nakladateľstvo - Mladé letá 2005. 1054 s. ISBN 80-10-00381-6] publicistika je „žurnalistická, prípadne spisovateľská činnosť uplatňujúca sa v hromadných oznamovacích prostriedkoch, informujúca o časových otázkach a komentujúca ich“.

Publicistikou podľa definície uvedenej na webovej stránke <https://medialnavychova.sk/publicistika/> je „Súbor žurnalistických prejavov o aktuálnych udalostiach, v ktorých je určitý jav či skupina javov východiskom autora {publicistu} k širším zovšeobecneniam. Popri spravodajstve je to základná žurnalistická zložka žurnalistických celkov v periodickej tlači, rozhlase, televízii, vo filme a v onlinových periodikách.“

Z významu pojmu publicistika vyplýva, že ide o výstup žurnalistickej (novinárskej) alebo spisovateľskej činnosti. Namietaný komunikát nie je výsledkom žurnalistickej (novinárskej) alebo spisovateľskej činnosti, ale ide o obsah, ktorý vytvoril štátny orgán ako súčasť výkonu štátnej správy (štátnej moci).

S ohľadom na uvedené skutočnosti namietaný komunikát nie je možné považovať za program v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. a tým ani za program aktuálnej publicistiky v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z., ale ide o inú zložku programovej služby.

Prvostupňový správny orgán v odvolaní napadnutom rozhodnutí uvádza, že „V tomto konkrétnom prípade je sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvodenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa zabezpečiť objektivitu a nestrannosť programu aktuálnej publicistiky, sledujúc legitímny cieľ - ochranu práva verejnosti byť objektivne a nestranne informovaný o veciach verejného záujmu a o spoločensky relevantných témach“.

S uvedeným právnym názorom nie je možné súhlasiť pre jeho rozpor s ústavou Slovenskej republiky.

Otázkou legitímneho cieľa, ktorého ochranu zabezpečovala Rada pre vysielanie a retransmisii sankcionovaním vysielateľov za porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., sa zaoberal ústavný súd SR v náleze z 18.12.2014 sp. zn. II. ÚS 307/2014 (ďalej len „nález sp. zn. II. ÚS 307/2014“). Právne závery obsiahnuté v tomto náleze možno vzťahovať aj na ustanovenie § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. a uplatňovanie sankčného postihu za jeho nedodržanie.

Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 (bod 60) uviedol: Zákonodarca požiadavkou objektivnosti a nestrannosti teda do istej miery obmedzil slobodu prejavu vysielateľov (porov. II. ÚS 64712014). Cieľ obmedzenia možno nájsť v ochrane kvalifikovaných záujmov v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a zároveň implicitne aj v čl. 31 ústavy, podľa ktorého zákonná úprava všetkých politických práv a slobôd (t. j. aj úprava slobody prejavu vysielateľov zákonom o vysielaní; pozn.) a jej výklad a používanie musia umožňovať a ochraňovať slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti. Zákonodarca tak vytvoril diskrečný rámec (porov. bod 57), v ktorom sa pohybuje rada pre vysielanie, všeobecné súdy, ako aj ústavný súd. Iba ak sa neobjektívne a nestranné informovanie dostáva do kolízie s niektorým z limitačných dôvodov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy, tak je možnosť intervenovať zo strany rady pre vysielanie za splnenia ústavných podmienok (pozri ďalej body 62 a 63) opodstatnená. Inak povedané, zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou (i keď racionálnou) na objektivitu a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia je potrebné v dnešnej pluralitnej demokratickej spoločnosti vykladať striktnie v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti (porov. čl. 26 ods. 4 ústavy a obdobne čl. 10 ods. 2 dohovoru), a otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní zo strany vysielateľa (médiá) sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru, je potrebné skúmať vždy jednotlivo, vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektivitu a nestranné informovanie.“

Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 (bod 61) uviedol „Na tomto mieste ústavný súd, nadväzujúc na predchádzajúci bod, uvádza, že zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou na objektivitu a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky nie je možné vyvodit' z ústavného práva jednotlivcov na prijímanie informácií (čl. 26 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru), keďže právo prijímať informácie zahŕňa právo prijímať informácie tak pravdivé, overiteľné a neutrálne, ako aj fiktívne, neoveriteľné, nepravdivé alebo pravdu skresľujúce či prezentujúce určitý svetový názor. Aj informácie, ktoré sú fiktívne, nepresné a nezakladajú sa na pravde, podnecujú recipienta pri konfrontácii s informáciou prijímanou z iných početných zdrojov informácií k tej istej téme ku kritickému mysleniu a potencujú vôľu po vyhľadani a osvojení si iných názorov na tému. Uvedené smeruje k sebarealizácii človeka a podporuje nekončiaci spoločenský diskurz k téme. Ústavný súd hodnotí túto skutočnosť ako demokratický prvok slobodnej spoločnosti.“

Ďalej v náleze sp. zn. II ÚS 307/2014 (bod 62) ústavný súd SR konštatoval, že „...účelom zákonného obmedzenia slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky je ochrana práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrana verejného zdravia a mravnosti (porov. čl. 26 ods. 4 ústavy a obdobne čl. 10 ods. 2 dohovoru) a v istom zmysle implicitne s tým spojené napĺňanie požiadavky čl. 31 ústavy...“

S poukazom na uvedený právny názor Ústavného súdu SR sa požiadavka na objektívne a nestranné informovanie v zmysle ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. (aktuálne obsiahnutá v ustanovení § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z.) a s tým spojená právomoc ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky považuje za prípustné (zákonné) obmedzenie slobody prejavu len za splnenia podmienky, že v danom konkrétnom prípade ide o obmedzenie, ktorým sa chránia práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť.

Ochrana „práva verejnosti byť objektívne a nestranné informovaný o veciach verejného záujmu a o spoločensky relevantných témach“, ako to uviedol prvostupňový správny orgán, takúto prípustnosť zásahu do slobody prejavu nezakladá. Navyše verejnosť nie je ani subjektom práva, ktorému by ústava SR priznávala práva základné práva a slobody (ústava tieto práva a slobody priznáva na individuálnom princípe a nie kolektívnom princípe). Tvrdenie prvostupňového správneho orgánu, že uložením sankcie v tomto prípade sleduje „ochranu práva verejnosti“, je preto právnym lapsusom.

Účastník konania má za to, že predmetný komunikát sa nemohol dostať do kolízie s konkrétnym verejným záujmom, ktorý by umožňoval obmedziť slobodu prejavu média (účastníka konania). Ako už bolo uvedené vyššie, odvysielaný komunikát podľa názoru účastníka konania nie je spôsobilý svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o objektívnosti a nestrannosti programu aktuálnej publicistiky a už vôbec nie je schopný sa dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy SR alebo čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu (Rady pre mediálne služby) v podobe rozhodnutia o porušení ustanovenia § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má účastník konania za to, že odvysielaním komunikátu s názvom „Mimoriadny príhovor dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera“, na ktorý poskytol vysielací čas na základe žiadosti úradu vlády SR zo 04.05.2023 a zákonnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovení § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. a § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., neporušil a ani nemohol porušiť povinnosť podľa § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z.

Odvolaním napadnuté rozhodnutie je nezákonné a preto účastník konania navrhuje, aby odvolací správny orgán odvolaním napadnuté rozhodnutie Rady pre mediálne služby č. RL/58/2023 z 20.12.2023 zrušil a správne konanie zastavil, resp. aby toto rozhodnutie zmenil tak, že sa správne konanie č. 0003/SKO/2024 zastavuje.“

Prvým argumentom účastníka konania, pre ktorý má byť napadnuté rozhodnutie v rozpore so skutkovým stavom, je skutočnosť, že ako vysielateľ nemôže rozhodovať o tom, či priestor podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. štátnemu orgánu dá alebo nie, ale je povinný poskytnúť bezplatne v naliehavom verejnom záujme štátnym orgánom na ich požiadanie nevyhnutný vysielací čas na vysielanie dôležitého a neodkladného oznamu, výzvy alebo rozhodnutia v rozsahu podľa osobitných predpisov alebo vysielanie informácie civilnej ochrany v čase a v rozsahu, ktorý by nebezpečenstvo z omeškania znížil na najnižšiu mieru. Argumentuje tým, že nemôže určiť, či ide o naliehavý verejný záujem, ale to má určiť priamo konkrétny orgán, ktorý žiada o vysielací čas.

Hoci je možné súhlasiť s tým, že samotný štátny orgán by mal vedieť posúdiť naliehavosť komunikátu, ktorý žiada odvyselať, vysielateľ musí byť tiež oprávnený vedieť posúdiť, či naozaj tento komunikát spadá pod danú povinnosť. Pokiaľ sa povinnosť podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. týka iba niektorých špecifických situácií, potom musí mať vysielateľ možnosť posúdiť naliehavosť takéhoto komunikátu. V opačnom prípade by mohol akýkoľvek štátny orgán žiadať o odvysielanie akéhokoľvek oznamu a vysielateľ by ho musel odvyselať. Je zrejmé, že to nebolo cieľom tejto konkrétnej povinnosti, ale naopak účelom bolo zabezpečiť vysielanie iba špecifických komunikátov, ktoré majú prínos pre väčšinu obyvateľov Slovenskej republiky.

Ak by teda Rada prijala argument účastníka konania, podľa ktorého je povinný poskytnúť vysielací čas štátnemu orgánu iba na základe toho, že o to požiada, došlo by k popretiu účelu daného ustanovenia. Daným ustanovením sa má zabezpečiť informovanosť obyvateľov Slovenskej republiky v prípade určitého naliehavého verejného záujmu. Vysielateľ by teda vždy mal mať možnosť posúdiť, či obsah, ktorý chce štátny orgán odvyselať, je takého charakteru, že naozaj ide o naliehavý verejný záujem, a to obzvlášť s poukazaním na osobitné predpisy, ktoré sú demonštratívne v danom ustanovení uvedené. Takéto neodkladné oznamy celkom zrejme majú súvisieť s výnimočným stavom, vojnovým stavom, núdzovým stavom a pod. Pokiaľ by daná povinnosť mala mať výlučne formálny charakter, nebolo by nevyhnutné poukazovať na osobitné predpisy upravujúce vyššie uvedené situácie, ale stačilo by uviesť, že je vysielateľ vždy povinný poskytnúť priestor štátnym orgánom, ak o to požiadajú. Zákon však pripisuje oznamom, ktoré chce štátny orgán sprostredkovať, určitú kvalitu, ktorú by mali splniť na to, aby ich bolo možné považovať za dôležité a neodkladné a odvysielané v naliehavom verejnom záujme.

Je tiež nevyhnutné odmietnuť argument účastníka konania, že vysielateľ nemôže rozhodovať o tom, či zo strany štátneho orgánu nejde o exces pri výkone štátnej správy. Uvedené Rada v napadnutom rozhodnutí ani netvrdí. Vysielateľ nemá rozhodovať o tom, či ide o exces štátneho orgánu, ale iba o tom, či požadovaný komunikát spĺňa kvalitatívne požiadavky stanovené v § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Pokiaľ tieto požiadavky nespĺňa, nie je povinný ho odvyselať. Ak by zámerom bolo umožniť odvyselať akýkoľvek komunikát, ktorý požaduje niektorý štátny orgán, potom by nebolo nevyhnutné priamo v zákone uvádzať, v akých prípadoch má vysielateľ bezplatne poskytnúť vysielací čas.

Zákon vyslovene aj uvádza, že má umožniť vysielací čas v čase a v rozsahu, ktorý by nebezpečenstvo z omeškania znížil na najnižšiu mieru. Naliehavosť je teda prvoradou podmienkou, ktorú musí oznam splniť, aby bolo možné aplikovať povinnosť podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Malo by ísť teda napríklad o oznam, ktorého cieľom je zamedziť vzniku alebo rozširovaniu určitej nebezpečnej situácie, resp. zabrániť vzniku škôd na zdraví, majetku a pod.

Skutočnosť, že orgánom, ktorý vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy, je prokuratúra, takisto nič nemení na tom, že vysielateľ môže posudzovať, či konkrétny komunikát spĺňa kvalitatívne podmienky na jeho odvysielanie na základe § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., pretože ide o dva samostatné inštitúty, pričom použitie jedného nespôsobuje nemožnosť použiť aj druhý.

Účastník konania vo svojom odvolaní ďalej uvádza, že mu povinnosť poskytnúť vysielací čas štátnym orgánom vyplýva aj z § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z., pričom Rada sa touto skutočnosťou v napadnutom rozhodnutí nevyrovnala.

V prvom rade poukazujeme na skutočnosť, že Rada nemá kompetenciu dohliadať na dodržiavanie zákona č. 532/2010 Z. z. účinného v čase spáchania správneho deliktu. V predmetnom prípade Rada posudzovala porušenie povinnosti podľa zákona č. 264/2022 Z. z. a či je možné daný komunikát podriaďiť pod § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Ako Rada uviedla aj v napadnutom rozhodnutí na strane 6, predmetná povinnosť sa vzťahuje na všetkých vysielateľov, nielen

verejnoprávneho vysielateľa. Skutočnosť, že obdobná povinnosť je stanovená aj v zákone č. 532/2010 Z. z. účinného v čase spáchania správneho deliktu, je tak irelevantná.

Odhliadnuc od uvedeného, aj v § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. je pri povinnosti poskytovať vysielací čas na iné dôležité oznámenia určené verejnosti odkaz na právne predpisy, ktorých sa táto povinnosť príkladmo týka. Ide o § 16 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov, § 5 zákona č. 170/2001 Z. z. o núdzových zásobách ropy a ropných výrobkov a o riešení stavu ropnej núdze v znení zákona č. 240/2006 Z. z. (uvedený zákon bol zrušený zákonom č. 373/2012 Z. z. o núdzových zásobách ropy a ropných výrobkov a o riešení stavu ropnej núdze a o doplnení zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 3 zákona č. 319/2002 Z. z. o obrane Slovenskej republiky v znení zákona č. 570/2005 Z. z., § 4 zákona č. 414/2002 Z. z. o hospodárskej mobilizácii a o zmene zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 274/1993 Z. z. o vymedzení pôsobnosti orgánov vo veciach ochrany spotrebiteľa v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (uvedený zákon bol zrušený zákonom č. 179/2011 Z. z. o hospodárskej mobilizácii a o zmene a doplnení zákona č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov).

Podobne ako v prípade § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z., aj vo vyššie uvedených prípadoch ide o špecifické situácie, ktorými je zdôraznená skutočnosť, že má ísť naozaj o naliehavé prípady a nie o akékoľvek oznámenia určené verejnosti. Ani s prihliadnutím na § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. tak nie je možné tvrdiť, že účastník konania má poskytnúť vysielací čas štátnemu orgánu v akomkoľvek prípade len na základe toho, že ho o to požiada, ale opäť by malo ísť o oznamy určitej kvality. Z toho dôvodu je nutné aj tento argument účastníka konania odmietnuť ako nedôvodný.

Zároveň, hoci je možné súhlasiť s účastníkom konania, že samotný štátny orgán, ktorý žiada vysielací čas, by mal vedieť posúdiť, či ide o naliehavý verejný záujem, uvedené nič nebráni tomu, aby túto skutočnosť preveril aj vysielateľ. Opätovne zastávame názor, že je nevyhnutné, aby vysielateľ pri požiadaní o poskytnutie vysielacieho času štátnym orgánom mal možnosť vyhodnotiť naliehavosť verejného záujmu. Hoci samozrejme existujú oblasti, v ktorých nemusí mať dostatočnú expertízu, uvedené nebráni tomu, aby od požadujúceho štátneho orgánu zistil potrebné skutočnosti na vyhodnotenie situácie.

Účastník konania tiež namieta, že Rada rozhodovala o tom, či odvysielanie oznámenia iného štátneho orgánu bolo v naliehavom verejnom záujme, čím prekročila rámec svojej pôsobnosti.

S uvedeným tvrdením nesúhlasíme. Rada dohliada na dodržiavanie povinností podľa zákona č. 264/2022 Z. z., pričom v tejto súvislosti vykonáva správnu úvahu. Ak by nemohla posudzovať, či boli splnené podmienky na použitie § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z., a teda či vysielateľ v konkrétnom prípade naozaj nezodpovedá za obsah odvysielaného komunikátu, nemohla by efektívne vykonávať svoju kompetenciu ako správneho orgánu a posúdiť, či v danom prípade došlo k porušeniu zákona alebo nie. Vždy pritom prihliada na okolnosti konkrétneho prípadu. V predmetnej veci posúdila obsah komunikátu a vyhodnotila, že tento nie je možné považovať za oznam v naliehavom verejnom záujme ani iný oznam podľa § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z.

To, že Rada neskúma pravdivosť alebo nepravdivosť konkrétnych vyjadrení nijakým spôsobom nepotvrzuje prekročenie právomocí Rady, pretože ide o dve odlišné veci. Rada skutočne neposudzovala pravdivosť odznených informácií, pretože to nebolo pre predmetné správne konanie nevyhnutné. Podstatnou skutočnosťou bolo, či obsah komunikátu je takého charakteru, že spadá pod § 20 ods. 4 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. Keďže Rada skonštatovala, že o taký komunikát nejde, posudzovala ho následne z hľadiska podmienok objektívnosti a nestrannosti. Pravdivosť odznených tvrdení bola irelevantná, pretože podstatná bola skutočnosť, že odzneli iba výroky jednostranne prezentujúce politické názory v tom čase dočasne povereného predsedu vlády SR Eduarda Hegera

smerujúce voči viacerým predstaviteľom vtedajšej koalície aj opozície, menovite Robertovi Ficovi, Igorovi Matovičovi a Richardovi Sulíkovi, ako aj voči možnosti vymenovania úradníckej vlády, ktorá by údajne bola neskúsená, a to bez akéhokoľvek úsilia vysielateľa o vyváženú, spresnenú či zaradenú uvedených názorov do širšieho kontextu.

Účastník konania sa ďalej snaží navodiť dojem, že je sankcionovaný za to, že sprostredkoval informácie, ktoré mu poskytoval orgán štátu, za čo podľa rozsudku Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. 10. 2010 sp. zn. IV. ÚS 107/2010 nemôže byť zodpovedný. Uvedené tvrdenie sa však nezakladá na pravde. Rada nesankcionovala účastníka konania za odovysielanie predmetných informácií, ale za to, že nezabezpečil objektivitu a neustrannosť. Prijatím záveru účastníka konania by tak Rada nikdy nemohla trestať vysielateľa za porušenie zákona č. 264/2022 Z. z., ak by sprostredkoval informácie, ktoré mu poskytol štátny orgán. Aj v bežných spravodajských príspevkoch sú sprostredkované vyjadrenia štátnych orgánov, čo však neznamená, že vysielateľ nemusí dodržať podmienky objektivity a neustrannosti, príp. ďalšie povinnosti podľa zákona č. 264/2022 Z. z.

Účastník konania tiež poukazuje na znenie § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. a jednotlivé typy komunikátov, pri ktorých je vysielateľ zbavený zodpovednosti za ich obsah, pričom je toho názoru, že v tomto prípade išlo o komunikát tretej osoby, ktorého uverejnením sa plní povinnosť uložená zákonom, pretože si tým plnil povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z.

Ako sme však už uviedli vyššie, § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 532/2010 Z. z. tiež vyžaduje určitú kvalitu komunikátov, na ktoré je vysielateľ povinný poskytnúť vysielací čas, pričom v predmetnom prípade nešlo o taký typ komunikátu. Vysielateľ si tak nemohol plniť povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. n) zákona č. 264/2022 Z. z., a teda nemôže ísť o takýto druh výnimky. Zároveň je zrejmé, že nejde ani o iný typ komunikátu, ktorý uvádza § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z., preto sme toho názoru, že na predmetný prípad nie je možné aplikovať toto ustanovenie a účastník konania teda bol zodpovedný za obsah odovysielaného komunikátu.

Účastník konania tiež nesúhlasí s posúdením komunikátu ako aktuálnej publicistiky s poukazom na definíciu pojmu publicistika v Slovníku cudzích slov a webovej stránky medialnavychova.sk.

V tejto súvislosti uvádzame, že § 8 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. definuje pojem aktuálna publicistika pre účely tohto zákona, preto definície uvádzané účastníkom konania nemajú žiadnu právnu relevanciu. V § 8 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. je pritom vyslovene uvedené, že za aktuálnu publicistiku je považovaný aj program tematicky spätý so spravodajstvom, ktorý obsahuje názory politikov na jednotlivé témy.

Obsah tohto programu bol jednoznačne tematicky spätý so spravodajstvom, keďže išlo o v tom čase aktuálnu tému, ktorá bola široko diskutovaná. Vystupoval v ňom aktívny politik, v tom čase poverený predseda vlády SR Eduard Heger, pričom prezentoval svoje názory na to, ako sa Slovensko dostalo do situácie, v ktorej sa v tom čase nachádzalo, a tiež možnosť vymenovania úradníckej vlády. Program tak jednoznačne napĺňa definíciu aktuálnej publicistiky.

Účastník konania na záver svojho odvolania poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. 12. 2014 sp. zn. II. ÚS 307/2014, ktorý sa zaoberal obdobnou povinnosťou ako v posudzovanom prípade (išlo o § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 31. 7. 2022, ktorá je vo svojej podstate totožná s povinnosťou ustanovenou v § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z.).

Ako je uvedené aj v napadnutom rozhodnutí, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že je legitímne obmedziť slobodu prejavu aj pri zabezpečovaní objektivity a neustrannosti spravodajských programov a programov aktuálnej publicistiky. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí vo veci *Manole a iní v. Moldavsko* (rozhodnutie zo 17. 9. 2009) uviedol, že skutočné a účinné uplatňovanie slobody prejavu nezávisí len od povinnosti štátu nezasahovať do slobody

prejavu, ale môže od neho vyžadovať, aby prijal pozitívne ochranné opatrenia, pričom vzhľadom na význam slobody prejavu „štát musí byť konečným garantom plurality“. V tomto rozhodnutí Európsky súd pre ľudské práva tiež uviedol, že štát má povinnosť zabezpečiť, aby „verejnosť mala prostredníctvom televízie a rozhlasu prístup k nestranným a presným informáciám a ku škále názorov a komentárov, odrážajúcich okrem iného rôznorodosť politických názorov v krajine“. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí vo veci *NIT S.R.L. v. Moldavsko* (rozhodnutie Veľkej komory z 5. 4. 2022) uviedol, že „ako sa uvádza v odporúčaní Výboru ministrov CM/Rec (2007)2 o pluralite médií a rozmanitosti mediálneho obsahu...“, „pluralizmus informácií a rozmanitosť mediálneho obsahu nebudú automaticky zaručené znásobením prostriedkov komunikácie ponúkaných verejnosti“. Vyžaduje sa zaručenie rozmanitosti celkového obsahu programu, čo najviac odrážajúceho rôznorodosť názorov, s ktorými sa možno stretnúť v spoločnosti, na ktorú sú programy zamerané.“.

Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí vo veci *NIT S.R.L. v. Moldavsko* uviedol, že účelom sankcie uloženej vysielateľovi bola „potreba zachovať prístup verejnosti k nestrannému, dôveryhodnému a rozmanitému politickému prejavu prostredníctvom televíznych spravodajských programov“, pričom „cieľ zásahu v tomto prípade bol legitímny podľa tretej vety článku 10 ods. 1“ Dohovoru a zásah tiež „zodpovedal legitímnemu cieľu ochrany „práv iných“, na ktorý odkazuje druhý odsek článku 10“ Dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí vo veci *ATV Zrt v. Maďarsko* (rozhodnutie z 28. 4. 2020) uviedol, že opatrenie obmedzujúce slobodu prejavu vysielateľa „bolo určené na zabezpečenie práva publika na vyvážené a nezaujaté informovanie o veciach verejného záujmu v spravodajských programoch, a teda sledovalo cieľ „ochrany práv iných““. Európsky súd pre ľudské práva taktiež v rozhodnutí vo veci *Animal Defenders International v. Spojené kráľovstvo* (rozhodnutie Veľkej komory z 22. 4. 2013) uviedol, že obmedzenie slobody prejavu s cieľom zachovania nestrannosti vysielania o veciach verejného záujmu „zodpovedá legitímnemu cieľu ochrany „práv iných“, na ktorý odkazuje druhý odsek článku 10“ Dohovoru.

Názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v náleze č. II ÚS 307/2014-45 v súvislosti s výkladom ustanovenia § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. (predtým § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z.) tak na základe uvedeného môže odporovať súčasnému legislatívnemu nastaveniu európskeho práva. Otázka ochrany práva verejnosti na informácie, ktoré sú objektívne a nestranné, je stále aktuálna a v uvedených európskych aktoch je jednoznačne formulovaná požiadavka na reguláciu spravodajských informácií. V súlade s európskym legislatívnym nastavením tak nemožno akceptovať názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, že pre zjednodušenie prístupu verejnosti k informáciám a rozvoj nových médií nie je odôvodnená ochrana práva verejnosti na informácie, v takom zmysle a rozsahu, v akom ju Rada v rámci výkonu svojej právomoci na základe a v medziach zákona vynucuje.

Rada tak nemá dôvod predmetné ustanovenie neaplikovať na dôvodné prípady, kedy je v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR nevyhnutné obmedziť slobodu prejavu vysielateľa. Ak v programe aktuálnej publicistiky vysielateľ informuje jednostranne, tak v demokratickej spoločnosti vznikne naliehavá spoločenská potreba na zásah do jeho slobody prejavu, majúca svoj základ v požiadavke presných, úplných a vyvážených informácií a Rada je povinná v takýchto prípadoch konať. Význam ustanovenia § 25 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. je potrebné vidieť aj v skutočnosti, že v prípade informovania prostredníctvom spravodajských programov a programov aktuálnej publicistiky je právo verejnosti na informácie napĺňané aj poskytovaním informácií určitej kvality. Opodstatnenosť tejto povinnosti vyplýva z charakteru programov aktuálnej publicistiky. Programy aktuálnej publicistiky obsahujú informácie, ktoré majú v demokratickej spoločnosti nepochybne mienkotvorný charakter, preto je nevyhnutné, aby tieto informácie boli vo svojom celku objektívne a nestranné a recipient si na ich základe mohol vytvoriť na predmetnú otázku vlastný názor. Právo verejnosti na informácie je nesporne legitímnym cieľom na obmedzenie slobody prejavu.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, Rada ako odvolací orgán má k dispozícii päť spôsobov, ako môže o odvolaní rozhodnúť:

- a) odvolanie zamietne pre neprípustnosť alebo preto, lebo bolo podané oneskorene;
- b) odvolanie zamietne pre bezdôvodnosť a prvostupňové rozhodnutie potvrdí;
- c) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zruší;
- d) odvolaniu vyhovie, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti na nové konanie a rozhodnutie;
- e) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zmení. Pri zmene rozhodnutia môže odvolací orgán zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považujeme napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Uloženú sankciu – upozornenie na porušenie zákona považujeme rovnako za plne odôvodnenú. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup prvostupňového orgánu v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Keďže sme nezistili dôvody, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, navrhujeme odvolanie zamietnuť a rozhodnutie č. RL/58/2023 potvrdiť.

* * *

ZÁVER:

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby Rada prijala vyššie uvedený návrh uznesenia.